

Memòria viscuda

Records d'un de la colònia, que se sent gairebé del poble

Els infants jugant al Forn els anys seixanta.

La colònia era, com deien els de Santa Eulàlia, el que ara en diuen *pixapins* o *quemacos*. Era com anomenaven als estiuejants. Però jo, quan hi era, no me'n sentia de "colonialista", em sentia un més del poble. Us explico perquè.

Ja fa uns anys, més de deu, que havia pensat d'explicar-ho a Ronçana, amb motiu del 50è aniversari de la presència de la meua família a Santa Eulàlia, a can Granada, a on hi som des del juny de 1954, quan jo tenia un any i mig. No vaig gosar de fer-ho. I ara s'acostava el 60è aniversari. Jo tenia un llibre de psicoanàlisi per imprimir. Vaig pensar en l'amic Lluís Galobart, el de la impremta. Llavors va sortir l'ocasió de saldar aquell vell desig de manifestar l'estimació que jo, i crec que tota la família, tenim pel poble de "Santa" —com en diem col·loquialment en família, i com contestaven l'Agustina o la Roseta de La Sala quan las trucaven las centraletes telefòniques dels pobles del voltant, que llavors eren manuals—. L'estimació que tinc per tantes persones d'aquí, amb les que vaig créixer durant les llargues vacances escolars d'aquell temps.

Segur que me n'oblidaré mes d'un. Començaré pels de casa: en Mateu, la Montserrat i el seu fill Jordi. Quantes hores amb les vaques, vora el carro ple d'alfals o vora la seva llar de foc! "Mateu, demà plourà?", l'hi demanava. Ell em responia que l'hi tornés a demanar ben sopat, quan jo baixava a buscar la seva resposta. Solia encertar. De més gran vaig descobrir que escoltava el "parte meteorológico de Radio Nacional"; si deien

que plovia a Saragossa, l'endemà plovia a aquí. També hi vivien en Miquel, germà del xofer de can Baró, la seva dona Conxita i les dues filles mes petites que jo.

A la casa del damunt, can Pilé, hi vivia la família d'en Joan Fournieles, amb la que hem mantingut relació tota la vida. En Joan va acompanyar, en cotxe o a peu, a tot arreu, al nostre pare fins l'últim dia.

A la casa del costat, a can Tabaquet, en Pere em deixava tragar els fems de la cort de les vaques amb la forca, i en canvi el Mateu de casa només m'ho deixava fer amb la pala. La Ramona, la dona del Pere, i les seves gallines: Quantes excursions de nit a buscar ous, perquè a casa eren d'ànec (hi havia 8.000 ànecs!). Amb els fills de can Tabaquet, en Ramón, en Josep i la "Mari-Àngels" passàvem hores fent construccions amb fang, al costat del pou. La roda per pujar l'aigua del pou! Recordo anar a peu, en ple estiu, a primera hora de la tarda, amb ells a catecisme a la Parròquia, per un caminet que travessava el torrent de sota casa, passava per davant de can Torras, can Brustenga, l'Areny, i sortia al camí de la Serra, a l'alçada de can Mataporcs; llavors ja era pla fins a la Parròquia.

Als estius fèiem uns jocs olímpics que desenvolupàvem al costat del forn de la bòvila que hi havia mes amunt de la impremta: Jaume, metge com jo, i Lluís Galobart, Domènec i Esteve de La Sala, Salva-dor de can Barber, Esteve de Can Fuster, i algú més.

Tardes jugant a can Burguès, a can Fuster amb l'Assumpta, en Josep, la Beatriu, l'Andreu, la meua germana Mariona, la Fina i en Francesc de can Francesc (de la "tele"). Per cert que l'altre dia vaig retrobar en Francesc, metge com jo, i em va exclamar: "a tu et dèiem Luisito". I així es va anotar el meu mòbil!

Hores passades a can Farré aguantant les potes del cavall, mentre en Miquel pare o els seus fills, Jaume i Miquel, ferraven el cavall. En Miquel fill em va ensenyar com fer picar les campanes de la parròquia a l'hora de

la missa, mentre hi vaig fer d'escolà amb en mossèn Tomàs. Altres companys d'escolania van ser els els Ciurans, els Galobarts i un munt de nois que ja no recordo, potser 10 o 12. Un any el mossèn ens va portar a tots a Núria. Tota una excursió aquell temps! Hi vam anar amb el seu cotxe, un Citroën 2CV, y el cotxe de can Torras, (un Cadillac?) negre, immens.

Quan s'espallava la tele, havia de baixar amb la bici a can Francesc perquè pugés en Josep a arreglar-la. Quan jo entrava al seu taller quedava bocabadat. Com quan veia remenar l'electricitat a l'Isidre de can Lampista o als seus fills, en Josep i en Joan. Potser de llavors em ve l'afició per l'electrònica i l'electricitat. En Franc, el manyà, en Mateu, el paleta, i el seu fill Joan ... els records no em caben en aquest espai.

Com que anava a l'escola alemanya i feia moltes faltes d'ortografia en castellà, els estius de preparatòria i ingrés (3er i 4rt de bàsica) vaig tenir classes de recuperació amb en Jaume i en Josep Valls. Ells són els "responsables" que escrigui bé en castellà! Com segurament ho són tots els que anomeno en aquests records que parli un bon català, de poble, i no un català de la Diagonal...

L'últim: l'estada els matins de juliol i agost fent d'aprenent de mecànic al taller de can Nadal, a la Cruïlla (llavors en dèiem "el Crus"), amb l'Isidre, el Fermin i el Mariano. De llavors tot el que sé de mecànica! "Isidro, al meu fill, l'escombra!" l'hi cridava el meu pare quan passava per davant del taller camí de Barcelona.

Els records s'amunteguen al meu cap... L'autobús d'en Joanet per anar a Granollers; en Vilaró, mecànic de bicis i motos; l'Isidre i la Maribel, en David i en Carlos del Forn: aquells croissants calents de matinada; en Francesc Cladellas, la Carme i en Josep de Can Brustenga amb qui baixàvem a Barcelona a les 6 del matí Plego.

Lluís Tarragona